

## 4 jaar alweer: doemdenken helpt geen steek verder

Over een paar dagen, op 11 mei, dan is het 4 jaar geleden dat Monique plotse-ling is overleden. Zonder vooraankondiging, zonder afscheid te kunnen nemen (wat dat dan ook zijn moge in zo'n geval), overleed zij, liet zij ons, haar ouders en zus, haar vriend Raymond, haar familieleden, haar collega's en al haar (sport)vrienden achter, zomaar...

Woede, onmacht, teleurstelling, verdriet, radeloosheid, ongeloof, allerlei uitingen en vormen van emoties vochten om "het hoogste woord." En nu weer, in de afge-lopen weken op weg naar de 11de mei, spelen allerlei gedachten door je hoofd. Wandelend en fietsend in het zonnige Zeeland zie je alleen maar jonge, gelukkige gezinnen; de boerencamping lijkt wel vol met spelende grootouders met hun kleine grut; op de site van de badmintonvereniging zie je weer de nieuwe teamsamenstel-ling zonder haar en zie je dat er opnieuw 180 mensen hebben ingeschreven heb-ben voor haar toernooi, zoals elk jaar tegen het einde van mei...

Om moedeloos van de worden, om weer spontaan en plots in de wirwar van emo-ties verstrikt te raken... Weer zou ik willen gillen: chips (i.p.v. sh.. en allerlei andere krachttermen die de Dikke van Dalen nooit hebben kunnen halen), maar daarmee komen we er niet, dat hebben de afgelopen 4 jaar, dat is vandaag alweer 208 we-ken ofwel 1.460 dagen, mij wel geleerd; daarmee houden we of krijgen we als ou-ders die een van onze dierbare kinderen hebben verloren, het hoofd niet meer boven water.

Voor mij persoonlijk heeft een artikel van Maria Quist in de Rondzendbrief van februari 2007 een enorm impact gehad, toen zij aangaf dat zij zich vooral wil laten leiden door positieve herinneringen aan haar overleden zoon. Toen daarna, tijdens een contactmiddag in Brabant West, Lambert met een variant op het bekende Memory-spel aan de gang ging, toen gingen mijn ogen helemaal open. Ik weet dat je als ouder dan wel de "tijd" moet hebben gekregen om herinneringen op te bou-wen, dat je jouw kind lang genoeg bij je moet hebben gehad. Hoe en of ouders met een heel jong overleden kind dit "spel" (wat een stom woord in deze context) kun-nen gebruiken, dat weet ik niet; gelukkig heb ik daar geen ervaring mee opgedaan.

Mijn persoonlijke les, in de spiegel kijkend: Maak vooral ruimte om de positieve gebeurtenissen, de leuke streken, de avontuurlijke dingen, de goed prestaties op school of op het veld, de liefde, de gulle lach, de boosheid bij een verloren potje "mens erger je niet" en ga zomaar door, te herinneren. Dat helpt meer dan boos te blijven over het feit dat zij nu geen koningin is geworden of de lotto heeft gewon-

nen, niet met een handvol kleinkinderen naar de camping komt en ga zo maar door.

Ik wil ons Monique graag blijven herinneren als een ontzettend ondernemende kleuter, voor wie ik moest rennen voordat ze in de vijver achter ons huis kukelde, die ondanks regelmatig vallen snel het fietsen onder de knie kreeg, die na een val van de trap hard huilend weer opkrabbelde en alleen maar voor eeuwig een kuiltje in haar bovenkaak overhield (alleen maar te zien als ze lachte).

Ons Monique die goed kon badmintonnen, maar jammer genoeg het jeugdtoernooi in Veghel verloor van het 9 jarig opkomend sterretje Judith Meulendijks. Ons Monique, waarmee ik al vroeg de seniorencompetitie inging, die later met mij de trainingen voor de kleintjes ging verzorgen. Ons eigenwijze Monique, die zelf kordaat naar de directeur van het Roncalli stapte om te vragen om op MAVO niveau verder te mogen gaan, dan kon zij het gemakkelijker aan en die er toch kwam; die na een omweg via de MBO, de HBO opleiding tot maatschappelijk werkster haalde, daarbij het "voorbeeld" van haar vader volgend en die mij tijdens het werk regelmatig belde als "oude rot, oude collega" hoe zij een probleem mogelijk anders had moeten aanpakken, omdat het gesprek met mevrouw X of Y niet vlotte.

Ons gezellige Monique, die altijd belde om te komen eten bij ons of bij haar of die belde naar haar moeder Lonny voor een bakkie bij Intratuin of in de stad; die altijd klaar stond voor een goed advies aan zus Petra en haar ook graag wilde betrekken bij al het gezelligs van het leven.

Natuurlijk blijft het enorm wrang dat zo'n meid, zo'n dochter, zo'n vriendin in een keer uit ons leven is verdwenen en ik zou haar natuurlijk graag elke dag, het liefst altijd aan de borst drukken, dicht bij me hebben, maar dat kan niet meer, dat is over, maar er zijn wel 1001 dingen, ervaringen, doorleefde emoties met ons Monique in mijn Memory-spel bijgebleven uit die 28 geweldige jaren met haar.

Door zo terug te kunnen kijken, help ik mezelf verder vooruit en ik ben dan ook blij met de voorzet die Lambert deed en door het feit dat ik zelf op een contactmiddag ook mee geholpen heb om in een groepje het Memory-spel te spelen met deze insteek en het daardoor nu zelf, voor mezelf, ook beter kan gebruiken. Zou het anderen ook vooruit kunnen helpen? Ik hoop het van harte.

Martien van Leeuwen  
(malovl@home.nl)